

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **ZETRA servisní, a.s. – v likvidaci**, se sídlem Nuselská 262/34, Praha 4, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Masarykova 31, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2.6.2015 č.j. 16143/15/5200-11434-711322 a ze dne 21.5.2015 č.j. 15918/15/5300-21441-711676, ve věci daně z příjmů právnických osob a daně z přidané hodnoty,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání výše uvedených rozhodnutí žalovaného, jimiž bylo rozhodnuto o žalobcově odvolání proti rozhodnutím Finančního úřadu v Bruntále (dále jen správce daně) ze dne 19.11.2010 – dodatečným platebním výměrům na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2006, 2007 a 2008 a na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4.čtvrtletí 2006, 1. – 4.čtvrtletí 2007 a ledna až prosince 2008.

Žalobce v žalobě namítl stanovení daní po uplynutí prekluzivní lhůty. Podle žalobce měla být prekluzivní lhůta posuzována i po 1.1.2011 podle § 47 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZSDP). S ohledem na judikaturu musí být rozhodnutí v prekluzivní lhůtě též pravomocné, nestačí ho jen vydat (rozsudek Nejvyššího správního soudu – dále jen NSS – č.j. 5 Afs 42/2004-61 a další). V případě chybějící právní úpravy je třeba využít analogii (rozsudek NSS č.j. 9 Afs 38/2014-59), v tomto případě § 3036 zákona č. 89/2012 Sb. Také NSS dospěl podle žalobce k závěru o použití § 47 ZSDP, a to v usnesení ze dne 7.8.2014 č.j. 4 Afs 105/2014-38, v němž mj. uvedl, že lhůta pro stanovení daně započatá za účinnosti zákona o správě daní a poplatků by měla být nadále posuzována podle dosavadních právních předpisů. Prekluzivní lhůta má být ochranou daňového subjektu, avšak extenzivní výklad opírající se o § 148 odst.4 písm.a) zákona č. 280/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen daňový řád) by zněl ve prospěch žalovaného. Dále žalobce namítl, že mu byly v příloze sdělení správce daně ze dne 6.1.2015 doručeny pouze fotokopie dodatečných platebních výměrů, nikoli originály. Rozhodnutí musí obsahovat podpis úřední osoby a otisk úředního razítka, přičemž tuto náležitost lze nahradit uznávaným elektronickým podpisem. Žalovaný neodstranil vadu (nedoručení) dodatečných platebních výměrů, podle žalobce nejsou nadále doručeny.

Žalovaný ve vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Lhůta pro stanovení daní končila až 27.7.2015 s ohledem na její stavení po dobu řízení před soudem (vedeno u Krajského soudu v Ostravě pod sp.zn. 22 Af 126/2011). Originály dodatečných platebních výměrů v listinné podobě byly doručeny v roce 2010, avšak podle soudu předčasně, proto byly nyní převedeny do elektronické podoby a zaslány do žalobcovy datové schránky, v souladu se závěry rozsudku krajského soudu.

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že ve věci byly vydány dne 19.11.2010 dodatečné platební výměry na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2006, 2007 a 2008 a na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4.čtvrtletí 2006, 1. – 4.čtvrtletí 2007 a ledna až prosince 2008. O odvolání rozhodlo tehdejší Finanční ředitelství v Ostravě dne 6.6.2011, toto odvolací rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 20.2.2014 č.j. 22 Af 126/2011-107 se závěrem, že dodatečné platební výměry nebyly řádně doručeny. Poté byla dne 20.10.2014 doručena žalobci do datové schránky zpráva o daňové kontrole a dne 1.2.2015 pak do žalobcovy datové schránky sdělení správce daně ze dne 6.1.2015, s tím, že v příloze tohoto sdělení jsou zasílány dodatečné platební výměry, týkající se shora uvedených daní a zdaňovacích období. Žalobce v odvolání namítl jednak prekluzi lhůty pro stanovení daně, jednak u daně z příjmů právnických osob dále uplatnil daňovou ztrátu za zdaňovací období let 2002 a 2003. Žalovaný rozhodnutím ze dne 2.6.2015 (doručeno 10.6.2015) změnil dodatečné platební výměry na daň z příjmů právnických osob s ohledem na uplatnění ztráty, a odvolání směřující proti dodatečným platebním výměrům na DPH zamítl rozhodnutím ze dne 21.5.2015 (doručeno 26.5.2015).

Soud souhlasí s žalobcovým názorem o tom, že rozhodnutí v prekluzivní lhůtě musí být pravomocné, nestačí ho jen vydat. Obecně je možno přitakat i názoru, že v případě chybějící právní úpravy lze uvažovat o analogii. V daném případě však právní úprava existuje a je zcela jasná a srozumitelná – jedná se o § 264 odst.4 daňového řádu, který uvádí, že *běh a délka lhůty pro vyměření, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu pro stanovení daně; okamžik počátku běhu této lhůty určený podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován. Účinky právních skutečností, které mají vliv na běh této lhůty a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle dosavadních právních předpisů. Právní skutečnosti nově zakládající stavění běhu lhůty pro stanovení daně podle tohoto zákona, které započaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, staví běh lhůty až ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.* Pokud žalobce poukazoval na rozhodnutí NSS ze dne 7.8.2014 č.j. 4 Afs 105/2014-38, jednalo se o usnesení, jímž NSS přerušil řízení a předložil Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 264 odst.4 věty první a druhé daňového řádu. Ústavní soud však tento návrh zamítl nálezem ze dne 15.9.2015 sp.zn.PI.ÚS 18/14, zmíněné ustanovení je i nadále součástí našeho právního řádu. V nyní posuzované věci se jedná konkrétně o stavení lhůty po dobu soudního přezkumu (§ 148 odst.4 písm.a/ daňového řádu). K tomu je nutno připomenout, že i za účinnosti ZSDP neběžela lhůta pro stanovení daně po dobu řízení před soudem, a to na základě § 41 s.ř.s. Žalobcova první námitka tedy není důvodná. Ke konkrétnímu výpočtu lhůty odkazuje soud na napadená rozhodnutí žalovaného, který se jím podrobně zabýval na str.12 (daň z příjmů právnických osob), resp. na str.8 (DPH) a s nímž se soud ztotožňuje.

Dodatečné platební výměry byly v souladu se závěry rozsudku krajského soudu doručovány do žalobcovy datové schránky. Jak vyplývá ze správního spisu, datová zpráva byla odeslána příslušným správcem daně s elektronickým podpisem. Žalobce neměl žádné pochybnosti ani o odesílateli, ani o obsahu, když reagoval odvoláním s konkrétními odvolacími námitkami. Zde soud připomíná judikaturu soudů rozhodujících ve správním soudnictví týkající se materiální stránky doručování, jako např. rozhodnutí NSS ze dne 16.12. 2010 č. j. 1 As 90/2010 - 95, ze dne 29.6.2011, č. j. 8 As 31/2011 – 88 či ze dne 6.3.2009 č.j. 1 Afs 148/2008-73, v němž soud vyslovil, že *je-li adresát s obsahem písemnosti obeznámen, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, nemá význam. Nedodržení formy tedy samo o sobě neznamená, že se doručení musí zopakovat, rozhodující je, zda se daná písemnost dostala do rukou adresáta.* Pokud jde o „dosah“ elektronického podpisu, ten se v souladu s judikaturou vztahuje nejen ke zprávě samotné, ale i k jejím přílohám (k tomu obdobně např. nález Ústavního soudu ze dne 12.2.2014 sp.zn. IV.ÚS 1829/13). Navíc, žalobcem namítaná vada se týkala podpisu úřední osoby a otisku úředního razítka, a to u rozhodnutí vydaných v roce 2010. Podle § 264 odst.9 daňového řádu *rozhodnutí vydaného do dne nabytí účinnosti tohoto zákona lze osvědčit neplatnost podle dosavadních právních předpisů, pouze pokud jsou současně splněny podmínky pro nicotnost rozhodnutí podle tohoto zákona.* Nicotné je pak podle § 105 odst.2 daňového řádu rozhodnutí, pokud a) správce daně nebyl k jeho vydání vůbec věcně příslušný, b) trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, nebo c) je vydáno na základě jiného nicotného rozhodnutí vydaného správcem daně.

V daném případě neshledal soud naplnění žádné z uvedených podmínek pro nicotnost. Ani žalobcova druhá námitka tedy není důvodná.

Soud tedy zamítl žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly náklady převyšující jeho běžnou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 23. listopadu 2017

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu